

12. ČÍSLO / VIII. ROČNÍK

7 Kč (9 Sk)

19. BŘEZNA 2000

Z obsahu:

Na úpatí posvátné hory

Katecheze Jana Pavla II.

1. března 2000

– strana 2 –

**V novém tisíciletí
úplnou jednotu!**

Jan Pavel II.
při ekumenickém
setkání v Káhiře

– strana 4 –

**Z deníku a projevů
služebníka Božího
papeže Jana XXIII.**

– strana 5 –

**Poutníkem na
hoře Sinaj**

Jan Pavel II. při
bohoslužbě slova na
hoře Sinaj

– strana 6 –

**Klášter sv. Kateřiny
na hoře Sinaj**

– strana 7 –

**Ne každé náboženství
je pravé**

Rozhovor s kardiná-
lem Ratzingerem

– strana 8 –

**Odevzdanost do Boží
Prozřetelnosti**

– strana 10 –

**Nejvýznamnější místa
jubilejního putování (2)**

– strana 12 –

**Můj příběh se svatým
Josefem**

– strana 13 –

**Neocenitelný čas
pro výchovu**

– strana 14 –

*Desatero
dnes jako vždy poskytuje jedinou
autentickou základnu pro život jednotlivců,
společností a národů... (viz str. 6)*

Na úpatí posvátné hory

S velkou radostí jsem se mohl minulý týden vydat na pout' do Egypta po stopách Mojžíšových

Zastavení na úpatí hory Sinaj, svaté hory, vrcholný moment s mimořádnou zkušeností

Vrcholným momentem této mimořádné zkušenosti bylo zastavení na úpatí hory Sinaj, svaté hory: svaté, protože na ní se Bůh zjevil svému služebníkovi Mojžíšovi a oznámil mu své jméno; svaté, protože Bůh zde uskutečnil dar lidu Zákona, Desatero přikázání; konečně svaté, protože věřící svou vytrvalou přítomností učinili horu Sinaj místem modlitby.

Jsem vděčný Bohu, že mi dopřál, abych setrval v modlitbě na místě, kde ON uvedl Mojžíše do jasného poznání svého tajemství, když k němu hovořil z hořícího keře a nabídl jemu a vyvolenému národu zákon Úmluvy, zákon života a svobody pro každého člověka. Bůh učinil sebe sama základem a zárukou této smlouvy.

Desatero přikázání otevírá před námi jedinou možnou autenticky lidskou budoucnost

Jak jsem řekl minulou sobotu, Desatero přikázání otevírá před námi jedinou autenticky lidskou budoucnost, a proto není arbitrážním nařízením tyranského Boha. Jahve je vyryl do kamene, ale vepsal je především do každého lidského srdce jako všeobecný mravní zákon, který je platný a aktuální na každém místě a v každou dobu. Tento zákon brání, aby egoismus a nenávisť, lež a pohrdání narušovaly lidskou osobu. Desatero přikázání se svým trvalým odvoláním na božskou Úmluvu osvětluje, že Hospodin je našim jediným Bohem a že každé jiné božstvo je falešné a směřuje k tomu, že uvádí lidskou bytost do otroctví, neboť ji přivádí k degradaci vlastní lidské důstojnosti.

Být věrni Bohu znamená být věrni sobě samým

»Slyš, Izraeli, – budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes prikazují, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům« (Dt 6,4–7). Tato slova, která zbožný Hebrej opakuje každý den, zaznívají také v srdci každého křesťana. »Poslyš! Tato slova budeš mít v srdci!« Není možno si myslet, že jsme věrni Bohu, jestliže nezachováme Zákon.

Být věrni Bohu znamená ostatně být věrni sami sobě, své vlastní autentické přirozenosti a svým nejlhubším a nepotlačitelným aspiracím.

U Jitrovy studnice a u kořenů »hořícího keře«

Jsem vděčný arcibiskupu Damiánovi, igumenu kláštera sv. Kateřiny, a jeho mnichům za velkou srdečnost, s jakou mě přijali. Arcibiskup, který mě očekával u vchodu kláštera, mi ukázal vzácné »biblické relikvie«, které se zde uchovávají: Jitrovu studnici a především kořeny »hořícího keře«, u něhož jsem poklekl a rozjímal o slovech, jimiž Bůh světil Mojžíšovi tajemství svého bytí: *Já jsem ten, který jsem*. Mohl jsem navíc obdivovat úžasná díla umění, které zde rozkvétalo v průběhu staletí z rozjímaní a modliteb mnichů.

Vrchol Sinaje, štít Desatera

Před bohoslužbou slova připomněl arcibiskup Damián, že právě nad námi se tyčí hora Horeb s vrcholkem Sinaje, štítem Desatera, místem, kde Bůh v ohni a temnotě promlouval k Mojžíšovi. V tomto kontextu již po staletí sleduje komunita mnichů ideál křesťanské dokonalosti v »neustálém cvičení přirozenosti a v trvalé kontrole smyslu« a využívá tak tradiční prostředky duchovního dialogu a asketické praxe. Na závěr setkání mě arcibiskup s několika mnichy doprovodil laskavě až na letiště.

Egypt, kolébka nejstarší civilizace

Rád využívám příležitosti, abych znovu vyjádřil poděkování prezidentu Mubarakovi, egyptským úřadům a všem, kteří přispěli k uskutečnění cesty. Egypt je kolébkou nejstarší civilizace. K němu dospěla křesťanská víra ještě za časů apoštolů, zvláště díky sv. Markovi, Petrovu a Pavlovi učedníkovi a zakladateli alexandrijské církve.

Během pouti jsem měl rozhovory s Jeho Svatostí patriarchou Shenudou III., hlavou koptické pravoslavné církve, a s Mohamedem Sayedem Tantawim, velkým šejkem Al-Azharu a náboženskou hlavou muslimského společenství. Patří jim výraz mé vděčnosti, která se týká také Jeho Blaženosti Stephana II. Ghattase, patriarchy katolických koptů, a jiných přítomných arcibiskupů a biskupů.

V zemi, kde Svatá Rodina našla před dvěma tisíci lety útočiště, potkal jsem malou, ale horlivou katolickou komunitu

Opakuji svůj pozdrav malé, ale horlivé katolické komunitě, se kterou jsem se setkal při slavné mešní bohoslužbě v Káhiře, které se účastnily všechny katolické církve přítomné v Egyptě: koptická, latinská, maronitská, řecká, arménská, syrská a chaldejská. Kolem Pánova stolu jsme oslavili svou společnou víru a světili Bohu životní a apoštolské úsilí egyptských bratří a sester, kteří s takovou obětavostí a velkodušností vyžívají svědectví svého věrného sepětí s evangeliem v zemi, kde Svatá Rodina našla před dvěma tisíci let útočiště.

Vděčnou vzpomínku uchovávám na významné setkání s představiteli a věřícími nekatolických církví a církevních společenství přítomných v Egyptě. Ekumenické pokroky, které se díky Duchu svatému uskutečnily v průběhu dvacátého století, mohly znamenat nejnovější postupy, které přibližují stále více cíl úplné jednoty, o jakou Pán tak horoucně prosil.

Z hory Sinaj k hoře Blahoslavenství v Galileji

Hora Sinaj připomíná dnes mé mysl jinou horu, na kterou, dá-li Bůh, budu mít to potěšení odebrat se na konci tohoto měsíce: horu Blahoslavenství v Galileji. V horské řeči zde Ježíš prohlásil, že nepřišel dávat Zákon zrušit, ale zdokonalit (srov. Mt 5,17). Skutečně, když se Boží Slovo vtělilo a zemřelo za nás na kříži, Desatero zaznívalo skrze jeho hlas. Prostřednictvím nového života milosti mu dává zapustit kořeny v srdcích těch, kteří v něho věří. Kristův učedník se proto necítí utiskován množstvím předpisů, nýbrž podporován silou lásky chápe Boží přikázání jako zákon svobody: svobody milovat díky vnitřnímu působení Ducha svatého.

Blahoslavenství představují naplnění Zákona ze Sinaje v duchu evangelia. Úmluva sjednaná tehdy s hebrejským národem nachází své zdokonalení v nové věčné Úmluvě potvrzené Kristovou krví. Kristus je nový Zákon a v něm se nabízí spása všem národům.

Svěřuji Kristu příští etapu svého jubilejního putování: Svatou zemi

Svěřuji Kristu příští etapu svého jubilejního putování, kterou bude Svatá země. Žádám všechny, aby provázeli modlitbou její přípravu, a to především duchovní přípravu této významné události.

L'Osservatore Romano 2. 3. 2000

Ve škole důvěry

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

**Toto je můj milovaný Syn,
toho poslouvejte**

Dříve než začneš číst dnešní svatá čtení, vypros si pravou usebranost a otevřenost, abys s užitekem přijal dary, které ti nabízejí.

Texty tě především vybízejí, aby ses nechal zavést na vysokou horu. To je místo, kde pocítíš v dosud netušené míře blízkost nebe, a všechno to, co zanecháš dole, se zcela ztratí tvému zraku, zato se před tebou otevrou perspektivy, které jsi mohl v údolí sotva tušit. Když stoupáš na vrchol hory, stoupáš nejen do výšky, ale i do samoty, a ta je podmínkou k tomu, abys rozpoznal a uslyšel hlas Nejvyššího, který ti chce zjevit sám sebe. Pros tedy o milost, abys nikdy nezmeškal příležitost, kdy tě Pán chce vzít s sebou na vysokou horu, kde budete sami.

Výšiny, kam tě Pán vede, mají být pro tebe vysokou školou důvěry a poslušné odevzdanosti. Pohleď na Abraháma. Skutek, který Hospodin požaduje od svého služebníka, se možná zcela přiči tvému rozumu. Něco takového přece Bůh nemůže chtít! Zdá se ti, že tu Bůh překračuje svou kompetenci a člověku přímo křivdí? Přesvědčíš se, že tato lidsky těžko pochopitelná zkouška není krutou nespravedlností, ale neobyčejným darem, který se navíc netýká jen Abraháma. Máš tu příležitost nahlédnout do Božího plánu, který daleko překračuje to, čeho jsi svědkem v zemi Moria.

Abrahám dokonává oběť své poslušnosti, když pozvedá svou ruku ke smrtící ráně. To Hospodinu postačí, aby ji přijal. Otec, který neušetří svého vlastního Syna, ušetří Abraháma pohledu na Izákovu smrt a obětní zmar. Bůh nikoho nezkouší více, než je zapotřebí. Dokonalou a bezvýhradnou oběť vlastního Dítěte si vyhradil věčný Otec pro sebe. Tím, kdo jemu ukládá tuto nejvyšší oběť poslušnosti, je jeho vlastní milosrdná láska k tobě. Aby tebe ušetřil, vlastního Syna neušetří.⁽¹⁾

Ježíšovým učedníkům, kteří si svého Pána obzvláště zamilovali, se myšlenka na jeho nadcházející utrpení a smrt zdá neméně nepochopitelná, jako se tobějevila absurdní oběť žádaná od Abraháma. Ani pro Ježíše není snadné zasvětit je do svého tajemství, převychovat je pro onu bezmeznou důvěru, kterou potřebují, aby přijímali nevystihlé divy Boží lásky.

Zavede je na výšiny svých tajemství, ukazuje jim, jak dalece jde jeho osoba za hranice všeho, co je pouze lidské. Vidí je v jasu a oslaveného, ale i uprostřed vytržení, jakmile přijde řeč na smrt a utrpení, Petra i jeho druhy přemůže

spánek.⁽²⁾ Totéž se bude opakovat, až skutečně začne jeho oběť a na Mistrově čele vyrazí první krvavé krůpěje jeho utrpení.⁽³⁾ Co jiného znamená tento spánek než evidentní projev přetrvávajícího lidského nepochopení.

Slyš Otcův hlas. Jeho milosrdná láska k nám promlouvá z oblaku. Promlouvá zcela jinak, než jak promlouvala spravedlnost na Sinaji. Z těchto slov nevzejdou kamenné desky Zákona, ale sám živý Bůh: *To je můj milovaný Syn, toho poslouvejte*, i když k vám mluví o utrpení a smrti.

UVĚŘIT, že se splní Boží zaslíbení, je důvěra, která všechno přenechává Bohu. I když se zdá, že nás vede do situace, kdy se hroučí naše očekávání, není to důvod k beznaději, tím méně ke vzpouře proti jeho svatě vůli. Je to příležitost k ještě větší důvěře, protože se před tebou otvírá úžasná perspektiva: Boží zaslíbení se uskuteční tak nečekaným způsobem, že se zatím nevejde do tvých obzorů, protože daleko překračuje vše, nač jsi schopen vůbec pomyslet. Bůh není omezen tím, co ty sám pokládáš za možné. Jeho věrnost nespočívá v tom, že jedná podle tvých představ, ale v tom, že plní svůj slib, i když tvá lidská představitost je v koncích. Dovol mu, aby ti vždy uchystal mnohem více, než můžeš očekávat: »Máte mého jediného Syna: *Toho poslouvejte*, přijímejte jeho slova ne proto, že se vám zdají jasná a pochopitelná, ale protože je říká ON.« V něm samém máš dostatečný důkaz pravdy, nikoliv ve svém vlastním přesvědčení. I když dojdeš ve svém poznání jakkoliv daleko, jsi ve skutečnosti stále jenom na začátku: *Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, — nyní poznávám věci jenom nedokonale.*⁽⁴⁾

Vrať se z hory Proměnění tak proměněn, abys uměl definitivně odložit svá omezující lidská měřítka. Všechno to, co slyšíš od Pána, třeba si myslíš, žeš to pochopil, ve skutečnosti daleko přesahuje tvé lidské hranice. Zatím vidíš jen částečně, i kdyby se ti to zdálo sebevíce jasné. Kdykoliv se ti zazdá, že už máš zcela jasno, znamená to naopak, že opět nechápeš. Jediný způsob, jak můžeš zatím poznávat svého Pána, je **neustávající pokorný úžas** nad tím, jak jeho nekonečnost překračuje v každém ohledu tvou omezenost.

Proto pros o odvahu **věřit a důvěřovat**. *Kdo Bohu nevěří, dělá z něho lháře.*⁽⁵⁾ *I když mě ovinnou provazy smrti, před Hospodinem smím dále chodit v zemi živých. Jak se mám odvděčit Hospodinu? Splním své sliby před veškerým jeho lidem.*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Řím 8,32; ⁽²⁾ Lk 9,31; ⁽³⁾ srov. Lk 22,44.46;

⁽⁴⁾ 1 Kor 13,12; ⁽⁵⁾ 1 Jan 5,10; ⁽⁶⁾ srov. resp. žalm 116.

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 22,1–2.9a.10–13.15–18

Bůh zkoušel Abraháma a řekl:

„Abraháme!“

Odověděl: „Tady jsem!“

Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím.“

Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář a narovnal dříví. Pak vztáhl Abrahám ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!“

Ten se ozval: „Tady jsem!“

(Anděl) řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna.“

Abrahám pozdvihl své oči, a hle – za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám – praví Hospodin – že jsi toto udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě pozhánáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl.“

2. čtení – Řím 8,31b–34

Bratři! Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!

Evangelium – Mk 9,2–10

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbledl – žádný bělič na světě by ho nedovedl tak vybělit. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl

Pokračování na str. 5

V novém tisíciletí úplnou jednotu!

Z promluvy Jana Pavla II. při ekumenickém setkání v nové katedrále Panny Marie Egyptské v Káhiře

Je pro mne velkým potěšením být poutníkem v zemi, která nabídla pohostinství a ochranu našemu Pánu Ježíši Kristu a Svaté Rodině. Jak stojí v evangeliu sv. Matouše: Josef vstal, vzal s sebou dítě a jeho matku a utekl v noci do Egypta, kde zůstal až do smrti Herodovy, aby se naplnilo, co je psáno o Pánu od proroka: »Z Egypta jsem povolal svého syna« (Mt 2,14–15).

Egypt byl místem, kde přebývala Církev od samého počátku. Alexandrijská církev, založená apoštolským kázáním a autoritou sv. Marka, se stala brzy jednou ze společenství prvotního křesťanství. Ctihodní biskupové jako sv. Atanáš a sv. Cyril vydali svědectví víry v jediného Boha ve třech osobách a v Ježíše Krista, pravého Boha a pravého člověka, jak to definovaly první ekumenické koncily.

V egyptské poušti se narodilo mnišství, ať už jako forma komunitní nebo poustevnická, a to pod duchovním patronátem sv. Antonína a sv. Pachomia. Díky jim a velkému dopadu jejich duchovních spisů stal se mnišský život součástí našeho společného dědictví. V průběhu posledních desetiletí znovu rozkvetlo právě toto mnišské charisma a září jako duchovní poselství, živoucí i za hranicemi Egypta.

Dnes vzdáváme Bohu díky, že jsme si více než jindy vědomi našeho společného dědictví ve víře a v bohatství svátostného života. Je nám společná také synovská úcta k Panně Marii, Matce Boží, kterou se proslavila jak koptická církev, tak všechny východní církve. »Když se hovoří o našem společném dědictví, je k němu třeba přičíst nejen instituce, rity, prostředky spásy, tradice, které si uchovávala všechna společenství a kterými byla formována, ale na prvním místě a především skutečnost svatosti.« (Encyklika Ut unum sint, 84)

Aby uchránila a uchovávala věrně toto dědictví, přinesla církev v Egyptě těžké oběti a dále je přináší. Kolik to mučedníků

se objevuje v úctyhodném martyrologiu koptické církve, které sahá až k hrozným pronásledováním v letech 283–284! Tyto oběti v Egyptě vzdaly slávu Bohu svým svědectvím přivedeným až k smrti!

Tato tradice a toto společné apoštolské dědictví se předávalo a vysvětlovalo různými formami ve shodě se specifickým lidovým kulturním charakte-

Naše jednota v jediném Pánu Ježíši Kristu, v jediném Duchu svatém a v jediném křtu představuje již hlubokou a základní skutečnost... (Jan Pavel II.)

rem. Nicméně v 5. století teologické faktory, a nejen ony, ve spojitosti s nedostatkem lásky a bratrského pochopení vedly k bolestným rozdělením jediné Kristovy Církve. Mezi křesťany vznikla nedůvěra a nepřátelství, a to v rozporu s horoucím přáním našeho Pána Ježíše Krista, který prosil, *aby všichni byli jedno* (Jan 17,21).

Nyní v průběhu dvacátého století sblížil Duch svatý církev a křesťanská společenství ve hnutí smíření. S vděčností vzpomínám na setkání Pavla VI. s Jeho Svatostí Shenoudem II., hlavou koptické pravoslavné církve, v roce 1973 a na společné christologické prohlášení, které podepsali při té příležitosti. Děkuji všem, kteří přispěli k tomuto důležitému výsledku, zvláště nadaci Pro Oriente ve Vídni a Smíšené mezinárodní komisi římskokatolické církve a koptické pravoslavné církve. Dá-li Bůh, tato komise spolu se Smíšenou mezinárodní komisí pro teologický dialog mezi římskou církví a pravoslavnou církví se brzy vrátí k normální prá-

ci zvláště nad některými základními ekzeziologickými otázkami, které vyžadují vysvětlení.

Opakuji, co jsem napsal v encyklice Ut unum sint, totiž že pokud jde o jednotu všech křesťanských společenství, jedná se zvláště o obavy z primátu římského biskupa (srov. 95). Proto toužím obnovit výzvu ke všem »odpovědným církevním představitelům a jejich teolo-

gům, aby zahájili se mnou o této otázce bratrský, trpělivý dialog, ve kterém budeme moci naslouchat jeden druhému stranou planých polemik a budeme mít na mysli pouze Kristovu vůli po jediném Církví« (tamtéž, 96). Pokud jde o úřad římského biskupa, prosím Ducha svatého, aby nám dal své světlo a osvětil všechny pastýře a teology našich církví, abychom mohli společně hledat formy, ve kterých by se tento úřad uskutečňoval jako služba lásky, kterou uznávají jedni i druzí (srov. Homilie 6. prosince 1987, 3; UUS 95).

Naše jednota v jediném Pánu Ježíši Kristu, v jediném Duchu svatém a v jediném křtu představuje již hlubokou a základní skutečnost. Toto společenství nám dovoluje hledat společné svědectví o naší víře rozličnými způsoby a ve skutečnosti vyžaduje, abychom spolupracovali na tom, jak přinášet Krista světu, který potřebuje spásu. Toto svědectví je nezbytné jako nikdy předtím na počátku nového století a nového tisíciletí, které předkládají obrovské výzvy

lidské rodině. Také z toho důvodu nelze dále ztrácet čas! Základní podmínkou je zásada, že se musíme vyvarovat všeho, co může znovu vést k nedůvěře a nesouladu. Dohodli jsme se, že se vyvarujeme jakékoliv formy prozelytismu a metod chování, které jsou v rozporu s nezbytností křesťanské lásky a s tím, co by mělo charakterizovat vztahy mezi církvemi. Připomínáme, že pravá láska, založená na naprosté věrnosti jedinému Pánu Ježíši Kristu, a vzájemná úcta ke svátostným tradicím a praktikám jednoho každého jsou základním prvkem hledání dokonalého společenství.

Známe se nedostatečně: hledejme způsoby, jak se setkávat! Hledejme přiměřené formy duchovního společenství v modlitbě spojené s postem, ve vzájemné výměně a návštěvách mezi kláštery. Hledejme formy praktické spolupráce – a to zvláště dnes jako odpověď na duchovní žízeň tolika osob, abychom je vytrhli z trápení – spolupráce ve výchově mládeže, v zajišťování podmínek pro lidský život, v podpoře vzájemné úcty, spravedlnosti a míru a v prosazování náboženské svobody jakožto základního lidského práva.

Na počátku Týdne modliteb za jednotu křesťanů 18. ledna jsem otevřel Svatou bránu v bazilice sv. Pavla za hradbami v Římě a pak jsem překročil její práh spolu s představiteli čtených církví a náboženských společenství. Spolu se mnou pozvedl evangeliář ke čtyřem úhlům světa Jeho Excellence Amba Bishoi z koptické církve a představitel církve pravoslavné i luterské.

Byl to hluboce symbolický výraz našeho společného poslání v novém tisíciletí: musíme společně vydávat svědectví evangeliu Ježíše Krista, spásnosné poselství života, lásky a naděje pro svět.

Během této liturgie pronesli apoštolské vyznání víry předsta-

Z deníku a projevů služebníka Božího papeže Jana XXIII.

1898

Nikdy nezapomenu na sv. Josefa, budu se modlit k němu každý den za sebe, za umírající, za církev. Budu doporučovat při každé příležitosti přímělu Matky Boží a sv. Josefa.

Svatý Josefe, pomáhej také mně, když můžeš tolik dosáhnout u Boha a u Marie.

1901 v semináři v Římě

Můj dobrý svatý Josefe, Církev dnes oslavuje tvoji mocnou ochranu. Znovu se ti zcela a bezvýhradně zasvěcují; svěřuji ti všechna svá předsevzetí... Především tě prosím o milost usebranosti v modlitbě, milost hluboké niternosti, kterou u tebe tak obdivuji. Dej mi, oč tě prosím. Chci tě stále milovat a učit druhé, aby tě milovali, aby měli podíl na milostech tvé slavné ochrany. Amen.

Svatý Josefe, dej, abych prošel životem bez hříchu, dej, ať jsem zajištěn tvou ustavičnou ochranou. Maria, svatý Josefe, přimlouvejte se za mě alespoň chvíličku.

Ježíši, Maria, Josefe, pro vás chci žít, pro vás trpět, pro vás zemřít. Jak útěchyplné je pro mě opakovat tato slova!

1903

V těchto dnech budu s radostí myslet na Svatou Rodinu, připojovat se k jejím pocitům, budu si vyprošovat její ctnosti, které tak nezbytně potřebuji. Ježíši, Maria, Josefe, vám patří moje láska; ve vás chci žít, pro vás chci trpět, pro vás zemřít.

19. 3. 1903

Jak je myšlenka na sv. Josefa plná útěchy, uklidňující, blažená a radostná! Uprostřed

nejkrásnějším a nejsvětějším tvorem, schopným »být Církví«, jakým žádný jiný tvor nikdy nebude moci být. Za podpory její mateřské přítomnosti budeme mít odvahu opustit naše viny a naše váhání a hledat ono smíření, které nám dovolí kráčet v lásce, jakož i Kristus miloval nás (Ef 5,2). Drazí spolubratři, kéž třetí křesťanské tisíciletí je tisíciletím naší úplné jednoty v Otci, Synu i Duchu svatém!

L'Osservatore Romano
27. 2. 2000

všech svých obtíží jsem jej o něco prosil: o pravého ducha vnitřního života, zvláště o milost konat dobře rozjímání a svatě přijímání. Slavný svatý Josefe, oroduj za mě!

1925 Řím, příprava na biskupské svěcení

Chci dále nést jméno Josef, které jsem ostatně přijal již při křtu svatém, ke cti drahého patriarchy, který je mi po Ježíši a Marii mým prvním patronem a mým vzorem.

1927, exercicie v Lublani

Nosím v srdci Ježíše, Marii a Josefa, duše mně svěřené, Církev a papeže.

1950, Dni obrácení v Oranu

...s Ježíšem, mým králem, mým pánem a Bohem; s Marií mojí Matkou, se sv. Josefem, svým drahým přítelem, vzorem a ochráncem.

1958–1963, papežem

...má-li dostat koncil pro svou přípravu a průběh nebeského ochránce, který nám může vyprositi shůry onu virtus divina (božskou sílu), skrze kterou se koncil může stát epochální událostí současných církevních dějin, nemůže být koncil svěřen nikomu jinému ze světců, jedině sv. Josefovi, který je hlavou Svaté Rodiny a patronem a ochráncem Církve svaté.

Svatý Josefe, ...bud' naším ochráncem! Kéž nás ustavičně oživuje a oblažuje tvůj vnitřní

duch pokoje, tichosti, pracovitosti a modlitby k prospěchu svaté Církve ve spojení s tvou nejblahoslavenější snoubenkou, naší neposkvrněnou Matkou, v silné lásce k Ježíši, slavnému a nesmrtelnému Králi všech věků a všech národů. Amen

Dáno v Římě u sv. Petra
19. března 1961, ve třetím roce
Našeho pontifikátu.
Jan PP. XXIII.

6. ledna 1962 napsal Jan XXIII. kněžím:

Když jsme minulý měsíc rozjímali o nadcházejícím svátku Narození našeho Pána Ježíše Krista, přicházel nám na mysl spolu s jeho vznešenou snoubenkou stále častěji také svatý Josef, jak spolu putovali do Betléma, kde se pak uskutečnilo nejsvětější tajemství, které bylo oznámeno slovy: Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Kdo by mohl být lépe než kněz spřízněn se svatým Josefem, kterému bylo dáno... Boha nejen vidět a slyšet, nýbrž nosit, líbat, oblékat a chránit (Missale Romanum, příprava ke mši svaté)?

Z tohoto důvodu jsme 19. března minulého roku za nebeského ochránce Druhého ekumenického koncilu zvolili svatého Josefa, který se stal 8. prosince 1869, když byl zahájen První vatikánský koncil, nebeským ochráncem celé katolické Církve.

Podle St. Josef, 3. Heft
Překlad -lš-

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ Nevěděl totiž, co by měl říci, tak byli ustrašení.

Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouvejte!“

Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená, „vstát z mrtvých“.

Poutníkem na hoře Sinaj

Z homilie Jana Pavla II. při bohoslužbě slova na hoře Sinaj

V roce Velkého jubilea nás víra nutká, abychom se stali poutníky a putovali ve stopách Boha. Rozjímejme o cestě, po které procházel časem a zjevil světu veliké tajemství své věrné lásky k celému lidstvu. Dnes s velkou radostí a s hlubokým dojetím je biskup Říma poutníkem na hoře Sinaj, lákán touto posvátnou horou, která se tyčí jako mohutný pomník toho, co Bůh zjevil. Zde zjevil své jméno. Zde dal svůj Zákon, deset přikázání Úmluvy.

Kolik jich přišlo na toto místo před námi! Zde se utábořil Boží lid (srov. Ex 19,2); zde našel prorok Eliáš útočiště v jedné jeskyni (srov. 1 Král 19,9); zde našlo věčné odpočinutí tělo mučednice sv. Kateřiny; sem vystupovaly v průběhu staletí zástupy poutníků, na místo, které sv. Řehoř Naziánský nazval »horou touhy« (Život Mojžíšův, II,

232); zde bděly a modlily se generace mnichů. My kráčíme pokorně v jejich stopách na »svaté místo«, kde Bůh Abrahamův, Izákův a Jakubův nařídil Mojžíšovi, aby osvobodil jeho lid (srov. Ex 3,5–8).

Bůh se zjevuje tajemným způsobem, jako oheň, který nespaluje, podle logiky, která vzdoruje všemu, co známe nebo co očekáváme. Je to Bůh, který je současně blízký i vzdálený; je ve světě, ale není z tohoto světa. Je to Bůh, který přichází, aby se s námi setkal, ale kterého nebudeme vlastnit. On je JSEM TEN, KTERÝ JSEM, je to jméno, které žádným jménem není. JSEM TEN, KTERÝ JSEM: božská propast, ve které podstata i bytí jsou totéž! Je

to Bůh, který je bytí samo v sobě. Jak bychom mohli tvářit v tvář takovému tajemství »nezout sandály« a neklanět se mu na tomto svatém místě?

Zde na hoře Sinaj se pravda o tom, »kdo je to Bůh«, stala základem a zárukou Smlouvy. Mojžíš vstupuje do »zářící temnoty« (Život Mojžíšův, II, 164) a na tomto místě je mu předán Zákon napsaný *Božím prstem* (Ex 31,18). Čím je tento Zákon? Je zákonem života a svobody!

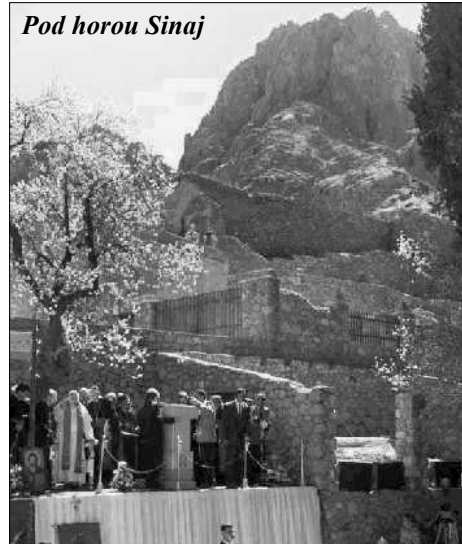
U Rudého moře zakusil lid velké osvobození. Viděl Boží sílu a věrnost, objevil, kdo je ten Bůh, který opravdu osvobozuje lid, jak slíbil. Nicméně nyní na vrcholu Sinaje tentýž Bůh pečeti svou lásku, když uzavírá smlouvu, kterou nikdy nezruší. Jestliže lid bude zachovávat jeho zákon, bude navždy zakoušet svobodu. Exodus a Úmluva nejsou prostě události minulosti, je to věčný osud celého Božího lidu!

Setkání mezi Bohem a Mojžíšem na této hoře uchovává v srdci našeho náboženství tajemství poslušnosti, která osvobozuje, která nachází své naplnění v dokonalé poslušnosti Krista při vtělení a na kříži (srov. Fil 2,8; Žid 5,8–9). I my se staneme dokonale svobodní, jestliže se naučíme poslouchat, jak to dělal Ježíš.

Desatero přikázání není arbitrážní nařízení tyranského Pána.

Je vryto do kamene, ale především bylo vryto do lidského srdce jako všeobecný mravní zákon platný po všechen čas a na všech místech. Dnes jako vždy poskytuje jedinou autentickou základnu pro život jednotlivců, společností a národů; dnes jako vždy je jedinou budoucností lidské rodiny. Zachraňuje člověka od ničivých sil egoismu, nenávisti a lži. Poukazuje na všechna falešná božstva, která jej uvádějí do otroctví: sebelásku až k vyloučení Boha, žádostivost moci a rozkoše, které podvracejí řád spravedlnosti a degradují naši lidskou důstojnost i důstojnost našich bližních. Jestliže se vzdálíme od těchto falešných idolů a budeme následovat Boha, který osvobozuje svůj lid a stále s ním zůstává, tehdy se vynoříme jako Mojžíš po čtyřiceti dnech strávených na hoře »zářící slávou« (sv. Řehoř Naziánský, Život Mojžíše, II, 230), zanicení Božím světlem!

Zachovávat přikázání znamená být věrni Bohu, ale znamená to také být věrni sobě samým, naší autentické přirozenosti a našim

nejhlubším aspiracím. Vítr, který ještě dnes vane ze Sinaje, nám připomíná, že Bůh touží být uctíván ve svých stvořeních a v jejich růstu: Gloria Dei, homo vivens (Boží sláva – živý člověk). V tomto smyslu takový vítr přináší naléhavé pozvání k dialogu mezi příslušníky velkých monoteistických náboženství o jejich službě lidské rodině. Napovídá nám, že v Bohu můžeme najít bod pro naše setkání: v Bohu všemohoucím a milosrdném, Stvořiteli všehomíra a Pánu dějin, který na konci našeho pozemského života nás bude soudit s dokonalou spravedlností.

Čtení evangelia, které jsme právě slyšeli, nám napovídá, že Sinaj nachází své doplnění na jiné hoře, hoře Proměnění, kde se apoštolům Ježíš zjevuje zářící Boží slávou. Mojžíš a Eliáš stojí s ním, aby dosvědčili, že plnost Božího zjevení se nachází v oslaiveném Kristu.

Na hoře Proměnění Bůh hovoří z mraku, jak to udělal na Sinaji. Nicméně nyní říká: »Toto je můj milovaný Syn, toho poslouchajte!« (Mk 9,7). Nařizuje nám poslouchat jeho Syna, protože nikdo nezná Otce, jen Syn a ten, komu by to Syn chtěl zjevit (Mt 11,27). Tímto způsobem se učíme, že právě Boží jméno je OTEC! Je to jméno nade všechna jiná jména: ABBA (srov. Gal 4,6). V Ježíši chápeme, že naše právě jméno je SYN, DCERA! Naučme se, že Bůh Exodu a Úmluvy osvobozuje svůj lid, protože jej ustanovil za syny a dcery stvořené nikoliv pro otroctví, nýbrž pro svobodu a slávu Božích dětí (Řím 8,21).

Proto když sv. Pavel píše, že *skrze Kristovo tělo jsme mrtví pro Zákon* (Řím 7,4), nechce tím říct, že Zákon ze Sinaje je minulostí. Chce naznačit, že Desateru nyní nasloucháme skrze hlas milovaného Syna. Osoba, která byla vysvobozena Ježíšem

Kristem, je si vědoma, že nyní je vázána nikoliv zvenčí množstvím předpisů, nýbrž vnitřně láskou, která se hluboce zakořenila v jejím srdci. Desatero přikázání je zákonem svobody: nikoliv svobody následovat naše slepé vášně, nýbrž svobody milovat, volit v každé situaci to, co je dobré, i když uskutečnit to je těžké. Neposloucháme neosobní zákon; to, co se požaduje, je podříditi se láskyplně Otci skrze Ježíše Krista v Duchu svatém (srov. Řím 6,14; Gal 5,18). Když se sám zjevuje na hoře a předává svůj Zákon, Bůh se zjevuje jako člověk člověku. Sinaj stojí v centru pravdy o člověku a jeho určení.

Při hledání této pravdy mniši zdejšího monastýru rozbili svůj stan ve stínu Sinaje. Klášter Proměnění a sv. Kateřiny nese všechna znamení času a lidského shonu, ale stojí jako nezdolné svědectví Boží lásky a moudrosti. V tomto klášteře žili po staletí mniši všech křesťanských tradic, v tomto klášteře se společně modlili, naslouchali Slovu, v němž přebývá plnost Otcovy lásky a moudrosti. Právě v tomto klášteře sv. Jan Klimak napsal Žebřík do ráje, stěžejní duchovní dílo, které nepřestává inspirovat mnichy a mnišky na Východě i na Západě z generace na generaci. Toto vše se odehrává pod mocnou ochranou velké Matky Boží. Již ve třetím století se egyptští křesťané na ni obraceli slovy plnými důvěry: Pod tvou ochranu se utíkáme, svatá Boží Rodičko! V průběhu staletí se tento klášter stal výjimečným místem setkávání osob rozličných církví, tradic a kultur. Prosím, aby se v novém tisíciletí stal klášter sv. Kateřiny zářícím majákem, který svolává církve, aby se lépe vzájemně poznávaly a odhalovaly před Božím zrakem to, co sjednocuje v Kristu.

Klášter sv. Kateřiny nechť zůstane duchovní oázou pro všechny církve při hledání slávy Pána, který přišel, aby přebýval na Sinaji (srov. Ex 24,16). Víze této slávy nás podněcuje, abychom uchváčení radostí zvolali: »Vzdáváme ti díky, Otče svatý, pro tvé svaté jméno, kterému jsi dal přebývat v našich srdcích.« (Didaché, X) Amen.

L'Osservatore Romano
27. 2. 2000

Klášter sv. Kateřiny na hoře Sinaj

Během svého pobytu v Egyptě směřoval Jan Pavel II. především na horu Sinaj, do pravoslavného kláštera sv. Kateřiny na Sinajském poloostrově. Je to nejstarší křesťanský činný klášter na světě. Jeho počátky sahají do 1. poloviny 4. století. Podle alexandrijského patriarchy Eutycha založila klášter sv. Helena, matka Konstantinova, která zde vykonala pouť v r. 327. Tři léta nato zde byla na její příkaz zbudována kaple Panny Marie a opevněna tvrz pro poustevníky a poutníky, kteří na tato místa přicházeli.

Sláva kláštera se šířila v dalších stoletích. Přičinilo se o to jeho umístění na hoře, kde se Bůh zjevoval Mojžíšovi. Přicházeli sem lidé všech národů včetně Slovanů, ale po arabské okupaci nabylo klášter výlučně řecký charakter.

Podle pověsti sem andělé přenesli tělo sv. mučednice Kateřiny Alexandrijské. Podle ní dostal pak klášter své jméno. Každoročně se zde 25. listopadu koná velké procesí a slavná liturgie.

Po muslimské okupaci Egypta si klášter zachoval samostatnost, protože mniši vypravili delegaci k Mohamedovi a prosili ho, aby vzal toto místo pod svou ochranu. Mohamed klášter navštívil a zvláštním listem zaručil jeho nedotknutelnost.

Představený kláštera má hodnost arcibiskupa, protože klášter sám tvoří samostatnou pravoslavnou církev a nepodléhá žádné vnější církevní nadvládě. Volbu představeného musí potvrdit jen jeruzalémský patriarcha. Současným arcibiskupem je igumen Damián, narozený v r. 1935 v Aténách. V klášteře je nesmírné bohatství ikon (více než 2 000), bohoslužebných rouch, nádob a knih.

Katolická církev v Egyptě

V Egyptě žije katolická menšina různých obřadů. Podle vatikánských pramenů bylo v roce 1998 katolíků více než 220 000. Je zde 14 správních jednotek, z toho 2 patriarcháty v Alexandrii (koptický a melchický) a 10 eparchií (diecézí). Biskupská konference zde má 15 členů, předsedou je koptický patriarcha alexandrijský Stephanos II.

V 219 farnostech a 201 středisku jiného typu pracuje 445 kněží, z toho 210 diecézních a 235 řeholních. Pomáhá jim 77 řeholních bratří a 1 222 sester. Církev zde vede několik set mateřských škol a škol základních, 3 vysoké školy, 13 nemocnic, domy sociální péče a starobince.

Nejpočetnější je církev koptická (198 000). Tato církev vznikala postupně v rámci dohod o unii s Římem v letech 1442, 1741 a naposled v roce 1895. Patriarchát je trvale obsazen od roku 1947. Od r. 1986 je patriarchou Stephanos II. Ghatas.

Jiné katolické obřady v Egyptě jsou: melchický (6 000), maronický (5 000), arménský (1 700), chaldejský (500 000). Latinská církev má 9 600 věřících. Tvoří alexandrijský apoštolský vikariát se sídlem v Káhiře.

Většina ze 66 000 000 obyvatel Egypta jsou muslimové. V Káhiře je nejvýznamnější muslimská vysoká škola Al-Azhar. Největším nebezpečím pro jiná náboženství je Muslimské bratrstvo, které usiluje o úplnou islamizaci státu a společnosti. Vytýká současné vládě přílišnou snášenlivost. Má na svědomí atentát na bývalého prezidenta Anvara Sadata, při kterém zahynul také koptický biskup Samuel.

Podle -kai-

Klášter sv. Kateřiny na hoře Sinaj

Ne každé náboženství je pravé

Pane kardinále, často jste upozorňoval na to, že nejvýznamnějším problémem katolické církve je relativismus. Např. když někdo tvrdí: Nikdo nemůže říct, že to či ono náboženství je pravé. V čem vidíte důvody takového postoje a jak je nebezpečný?

Kardinál J. Ratzinger: Jedním z důvodů je technicko-pozitivistický světový názor. Technik se zabývá experimenty a je zvyklý, že se může na něco spolehnout. Metoda, která vede k velkým výsledkům, se jeví jako jediná, která vůbec může vést ke správným výsledkům. Všechno, co nelze dokázat podobným způsobem, se jeví jako nejisté. To má za následek, že jako na spolehlivé se nahlíží pouze na ty věci, které mají nějakou materiální nebo technickou souvislost. Všechno ostatní je subjektivní, zůstává nejisté. Všechna konkurující si náboženství nebo také filozofie se mohou jevit pouze jako vzdálené odrazy nějaké nedosažitelné pravdy—

K tomu ještě přistupuje názor, že víra v určitou pravdu dělá netolerantním. Když někdo věří, že poznal pravdu, a chce ji hájit, pak se o něm řekne, že je netolerantní k jiným pravdám. V tomto smyslu je vlastně křesťanská víra v pravdu zjevení nedemokratická. Dělá, jak se zdá, toleranci nemožnou—

Nebezpečnost relativismu spočívá v tom, že je tak zřejmý a že je lidem dneška velmi blízký. Ale všechny důležité otázky lidství – život, smrt, Bůh, stejně jako etické otázky – tak propadají libovůli. A když jsou odpovědi na velké etické otázky libovolné, nenacházíme-li žádnou společnou odpověď, pak je člověk v nebezpečí. Tímto způsobem ohrožuje relativismus nejen naši víru a stává se jakousi hrou mezi mnoha náboženstvími, ale ohrožuje také morální soudržnost lidstva.

Často dnes slyšíme, že všechna velká náboženství jsou pravá, křesťanské náboženství představuje pouze nejkratší cestu. Co si o tom myslíte?

Ratzinger: V žádném případě nemůžeme říct, že všechna náboženství jsou pravá. Spíše můžeme přiznat: v mnoha náboženstvích, anebo ve většině z nich jsou – vedle bludných a sporných aspektů – prvky pravdy. V důsledku toho nekonegují náboženství v určitém smyslu pouze k sobě navzájem, ale nesou v sobě určitou vnitřní dynamiku ke křesťanství. Náboženství nejsou ani zcela pravá, ani zcela falešná; jsou v nich zcela odlišným způsobem vedle sebe prvky pravdy i bludu.

Náboženství totiž vycházejí z přirozeného zjevení. Člověk se vůči Bohu nestal zcela slepým. Jako katolíci nechápeme dědičný hřích jako úplnou slepotu a naprosté poškození. V člověku stále ještě hovoří Bůh. V náboženstvích je obsaženo Boží praproselství, i když často značně zatemněné—

Můžeme dnes ještě tvrdit, jak to dělali církevní Otcové, že tyto negativní prvky v různých náboženstvích pocházejí od ďábla?

Ratzinger: Každopádně můžeme říci, že přicházejí z hříchu – a hřích má vždy něco společného s démonickými silami.

U některých katolických teologů čteme, že bychom se měli zajímat o myšlenku reinkarnace, protože znamená novou naději. Může katolík věřit na převtělování?

Ratzinger: Odpověď zní: NE! Přirozeně, v nauce o převtělování vězí pozitivní tužby—, ale konec konců odmíná učení o reinkarnaci lidskému životu jeho vážnost. Potom může někdo říct: V mém životě nebylo všechno v pořádku, riskuji další nepřijemnější život, ale pak

začnu prostě znovu a tak dále. Vlastní vážnost rozhodnutí, velikost lidské existence je ta tam. Já sám přece nevím, čeho mám být pokračováním. Je to zcela nelogické. Je to neslučitelné s osobním vztahem k Bohu a k lidem a s velikostí lidské duše—

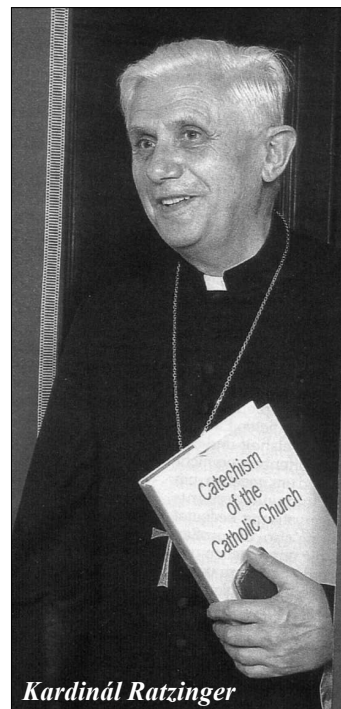
Hans Urs von Balthasar tvrdil—, že můžeme doufat, že peklo je prázdné. Mluvil dokonce o povinnosti naděje, že nikdo nebude zavržen. Dnes často slyšíme, že věčný trest a Boží dobrota si protičeří.

Ratzinger: K tomu bych chtěl nejdříve říct, že Balthasar se někdy vyjadřuje drasticky a jednostranně. Je třeba přečíst celé jeho dílo, abychom tyto texty správně zařadili. Existují dva omyly: Jeden je omyl Origenův, který slibuje jen jednu »apokatastasis«, tzn.: Všechno bude odsouzeno a nakonec bude vše omilostněno. Taková idea nemá v Bibli vůbec opodstatnění. Nikde pro to nenajdeme oporu. Taková předpověď odporuje důležitosti lidské svobody. Bůh nás neznásilňuje, nezachrání nás proti naší vůli.

Na druhé straně zašel podle Balthasara daleko i sv. Augustin, když tvrdil, že Bůh předurčil jen část lidí a pro ty zajistil spásu. Ani k tomu nás Bible neopravňuje, protože říká zcela jasně: Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni a došli k poznání pravdy. Kristus zemřel za všechny.

Balthasar se snaží, abychom tak řekli, najít střed mezi oběma extrémami. Říká: Nemůžeme ani nesmíme tvrdit, že všichni lidé budou spaseni. Ale smíme mít naději, a to velmi aktivní naději, když se modlíme a v lásce a v utrpení se spojíme s Pánem, který chtěl zemřít za všechny a za všechny zemřel—

Jistě tedy nemůžeme říkat, že peklo je prázdné. Ale musíme s Kristem usilovat o spásu všech lidí. Ostatně Bible nám předsta-

Kardinál Ratzinger

vuje peklo jako skutečnost. Je důležité, abychom se na ně nedívali jako na pouhou hypotézu, nýbrž jako na skutečnost, která souvisí s naším životem—

V »Lumen Gentium« nacházíme jasné učení, že nemohou být spaseni ti, kteří nepřijali pravou víru, ačkoliv ji poznali. Dnes však říkají mnozí katolíci teologové, že tato podmínka víry nebyla důležitá. Dávají přednost tvrzení, že každý má žít podle svého svědomí—

Ratzinger: Důležité je, co se rozumí pod pojmem svědomí. Dneska se jako svědomí chápe to, co si subjektivně vymyslím, moje subjektivní mínění. Panuje názor, že v náboženských a mravních věcech není nic objektivního. Lidé se dívají na sféru subjektu a nazývají to »svědomí«. Pak ovšem svědomí znamená, že subjekt je poslední instancí v mravních a náboženských otázkách. Pak je lhostejné, co obsahově věřím, myslím, dělám.

Písmo svaté rozumí pod pojmem svědomí něco jiného: průchodnost člověka pro Boha a pro pravdu, která je všem společná. Člověk, který ji hledá,

který se pro ni otevírá, má šanci poznat alespoň kus cesty, která vede ke Kristu. Nicméně je tato záležitost se svědomím náročnou cestou, a to vidíme v »Lumen Gentium«.

To neznamená, že mohou dělat, co subjektivně chci, nýbrž zachovávat postoj: vydat se na cestu, dát se stále znovu očisťovat a tak získat vnitřní sluch pro Boha a pro Krista. Odtud můžeme pochopit, v čem spočívá krása a velikost víry. Jednotlivá náboženství mohou nabídnout prvky, které vedou na cestu, ale mohou mi také nabízet prvky, které od této cesty odvádějí. Víra nám ukazuje zřetelně, kterým směrem nás Bůh chce vést, a dává svědomí plnou jasnost—

Dietrich von Hildebrand tvrdil, že máme co do činění s největší krizí v dějinách církve, protože katoličtí teologové pohřbili cenu pravdy—

Ratzinger: Historickou otázkou, zda je dnes nejhlubší krize, bych nechal otevřenou, protože je obtížné dělat taková srovnání. Gnostická krize byla jistě velikou krizí. Krize 16. století byla také velmi hluboká.

Ale nebezpečí, že strčíme pravdu pod poklop, protože se bojíme, abychom nebyli netolerantní a pyšní, je opravdu veliké. Tím jsme se opět dostali k výchozímu bodu. Když opravdu nevěříme, že Kristus je Syn živého Boha, Boží Slovo, že je pravdou to, co říká, pak je celé křesťanství pouhou tradicí. Pak můžeme pokládat křesťanství za něco krásného, estetického nebo něco podobného, ale ztrácí svou životní sílu. Protože pro náboženství, které nepokládám za pravé, nejsem ochoten trpět. Ale křesťanství, pro které nejsme ochotni trpět, nemá žádnou poslední cenu, protože se mi nakonec pohodlnost zdá důležitější než víra v Boha. Proto nebezpečí, že škrtneme nárok pravdy, zdánlivě z ohledu na druhé, zdánlivě z pokory, znamená ve skutečnosti, že propadáme pohodlnosti, že již nepřijímáme velikost křesťanství, že měníme svou víru.

A proti tomu stojí obdivuhodné slovo Tertullianovo, který napsal: Kristus neřekl: Já jsem zvyk, nýbrž: Já jsem pravda.

*Rozmlouval Pavel Lisicki
Z polského časopisu Fronda 6/99,
kráceno*

Svatý Jan z Boha

**Letos uplynulo 505 roků od jeho narození (8. března 1495)
a 450 roků od smrti (8. března 1550)**

Jan Ciudad se narodil v portugalském městečku Monte Moro Nuevo. V osmi letech, zlákan jistým cestujícím, odešel s ním do Španělska. Tam začalo jeho dobrodružství. Stává se pastevcem, vojákem, dělníkem, prodávčem knih a obrazů. R. 1537 v Granadě při kázání sv. Jana z Avily v něm Boží milost způsobila radikální obrat a určila mu vlastní poslání.

Ještě téhož roku Jan najal ve zmíněném městě dům, kam na svých ramenou nosil chudé, opuštěné, nemocné, zmrzačené, kterých bylo v Granadě dost. Pečoval o ně s velkou láskou, neúnavně a nezištně. Vydával se do granadských ulic, později i mimo město, kde všude zazníval jeho hlas. „Bratři, číňte si vzájemně dobro!“ Tak se dal zcela do služeb Bohu a svým nejmilejším z ubohých a nuzných. Proto i jeho nové jméno „z Boha“.

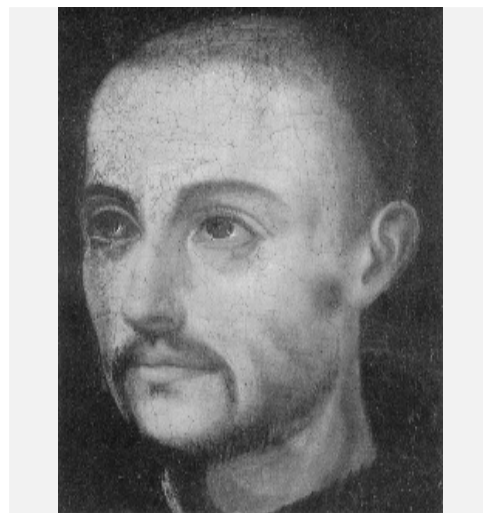
Vyčerpán namáhavými službami dnem i nocí zemřel v Pánu 8. března 1550. Blahořečen byl papežem Urbanem VIII. roku 1630. Po 60 letech, 16 října 1690, byl připočten ke sboru svatých papežem Alexandrem VIII. Papež Lev XIII. po projeveném přání biskupů celého katolického světa a po dobrozdání Kongregace ritů prohlásil r. 1886 sv. Jana z Boha za nebeského ochránce všech nemocných a nařídil, aby byl vzýván v Litaniích za umírající. Konečně Pius XI. prohlásil sv. Jana dne 28. srpna 1930 za ochránce ošetřovatelů celého světa.

Následovníci sv. Jana z Boha se spojili v bratrstvo, které 1. ledna 1571 potvrdil papež Pius V., s řeholí sv. Augustina, s předepsaným řeholním šatem a se svolením, aby v každém jejich hospitálu byl jeden řeholní bratr knězem, který by pečoval o duchovní blaho jak bratří, tak i nemocných.

Papež Sixtus V. povýšil bratrstvo na skutečný a z pravomoci biskupů vyňatý řád a potvrdil stanovy vypracované 1. generální kapitulou r. 1587. Název řádu: Ordo Hospitalarius sancti Joannis de Deo (OH) – Hospitalářský řád svatého Jana z Boha, v naší vlasti nazývaný Milosrdní bratři.

Řád má i další své světce a blahoslavené: svatého Jana Grande (1546–1600), svatořečen 2. června 1996; svatého Richarda Pampuri (1897–1930), lékaře, svatořečen 1. listopadu 1989; svatého Benedikta Menni (1841–1914), svatořečen 21. listopadu 1999; blahoslavené mučedníky španělské v počtu 71, blahořečení 25. října 1992. Vydali krvavé svědectví víry v Ježíše Krista v r. 1936.

V současné době má řád ve všech kontinentech 21 provincií, 1 viceprovincii, 6 generálních delegatur, 231 domů, 1 500 bratří a 40 000 spolupracovníků. V naší zemi byly postupně zakládány domy v těchto městech: Valtice 1605, Praha 1620, Nové Město nad Metují 1692, Prostějov 1733, Kuks nad Labem 1743, Letovice 1750, Vizovice 1781.

Sídlem generálního představeného řádu je Řím, Via della Nocetta 263. Je jím Španěl P. Pascual Piles. Byl zvolen na 63. gen. kapitule, konané v říjnu 1994 v Santa Fé de Bogota v Kolumbii. Letos, po šesti letech, se bude konat další generální kapitula, a to v měsíci listopadu v Granadě.

Provinciálát naší Českomoravské provincie je v Brně, Vídeňská 7, 639 00. Provinciálem je P. Stanislav Fiala. Na něj se obračejte, mladí bratři, volá-li vás Bůh k zasvěcenému životu a máte-li odvahu a zvláštní dar následovat sv. Jana z Boha v lásce k nemocným. Po dvouročním noviciátu se každému otevírá studijní doba zdravotnické školy různých oborů, lékařské fakulty, teologické fakulty, lékárnictví anebo oborů potřebných ve zdravotnictví současné doby. Mladí přátelé, naslouchejte Božímu hlasu, uvažujte a přemýšlejte o nejušlechtlejší službě Bohu a člověku.

Pán Ježíš říká: „Chudé budete mít vždycky s sebou“, ale i nemocné, opuštěné, bezdomovce, uprchlíky, emigranty, různě postižené. A sv. Jan z Boha i po 450 letech na ně ukazuje a volá: „Bratři, to je váš poklad, čerpejte z něho. Číňte si vzájemně dobro. To bude nejplodnější prožitý Jubilejní rok a Bohem požehnaný krok do třetího tisíciletí.“

-vmm-

Odevzdanost do Boží Prozřetelnosti

Příklad sv. Josefa Benedikta Cottolengo (3. 5. 1786 – 30. 4. 1824)

Je to v Církvi velmi málo známý světec, který žil zcela podle Kristových slov: Nedělejte si starosti o zítřek... Hleďte nejprve Boží království... (Mt 6,33-34).

Josef Cottolengo zemřel ve věku 56 let, když přivedl do úžasu nejen město Turín, ale celou Evropu. Ve svých 41 letech byl ještě bohatým kanovníkem u centrálního chrámu *Corpus Christi* v Turíně. Byl to dobrý člověk se štědrým srdcem. Ale jedna událost dala jeho životu zcela jiný směr. Jeho dílo dodnes žije. Pius XI. jej prohlásil 19. 3. 1934 za svatého.

Milost zvítězila

Měsíce ubíhaly. Někdo mu dal životopis sv. Vincence z Paula. Cottolengo pocítil silnou tužbu identifikovat se s tímto světce v blízké lásce, chyběla mu však síla. Ale Bůh jej k sobě přitahoval. V neděli 2. září 1827 přišla jedna těhotná žena s vysokou horečkou se svým mužem a pěti dětmi do Turína. Když nebyla přijata do žádné nemocnice, zemřela bez lékařské asistence před zraky bezradného kanovníka v jedné stáji. Cottolengo zdrcený utíká do svého kostela, padá na kolena před svatostán-

kem a volá: »Můj Bože, proč? Proč jsem musel být něčeho takového svědkem? Musí se něco udělat!« Vstal, rozsvítil svíce u mariánského oltáře a poručil sakristánovi, aby vyzváněl. Lidé se sbíhali a ptali se, co to má znamenat. Nechal je, aby se v kostele modlili litanie loretánské, a po jejich skončení bez vysvětlení prohlásil: »Milost zvítězila! Milost zvítězila! Budiž velebena Panna Maria!« Tomuto »nově narozenému« zbylo 15 let života, která jsou více naplněna než celý jeho předchozí život. Jeho zpovědník o něm řekne: »V Josefu Cottolengovi je více víry než v celém Turíně.«

Jeruzalém chudých a nemocných

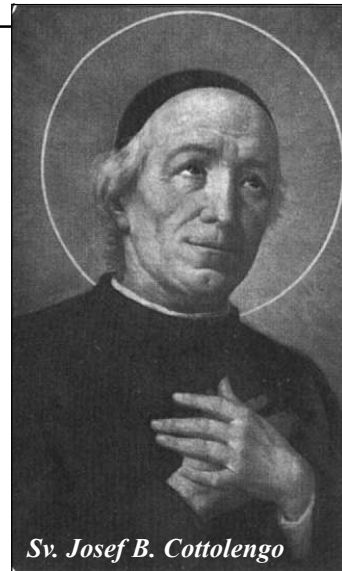
Svatý Josef Cottolengo dal svému dílu jméno *Malý dům Boží Prozřetelnosti*. Zahnuje několik nemocnic s mnoha odděleními (všeobecné, chirurgie, rentgeny, oddělení srdečních chorob, pro ochrnlulé, postižené rakovinou, duševně nemoc-

né, epileptiky, sirotky, starce, hluchoněmé, slepce). Uprostřed také pět kontemplativních ženských řádových komunit a jedno mnišské společenství. Ta tvoří »srdce«, které bije pro celý *Malý dům Boží Prozřetelnosti*. Všechny tyto domy světil Boží Prozřetelnosti.

Z ruky do úst

Příběh tohoto světce je udivující, protože je doslova prokáný neuvěřitelnými zásahy Boží Prozřetelnosti. Jednoho dne: Není chleba, chudí nemají co jíst. Celé dopoledne stráví Cottolengo v modlitbě před sochou Panny Marie. V poledne přichází jeden pán, kterého tu nikdo nikdy neviděl. Beze slova odevzdá ve vrátnici velký obnos peněz. Josef Benedikt zvolá: »Madona, Madona!«

Když jindy opět nebylo co jíst, uložil Cottolengo sestřám v kuchyni, aby rozsvítily malou lampu u mariánského oltáře. Za půl hodiny skládali na příkaz neznámého dárce patnáct pytlů rýže.

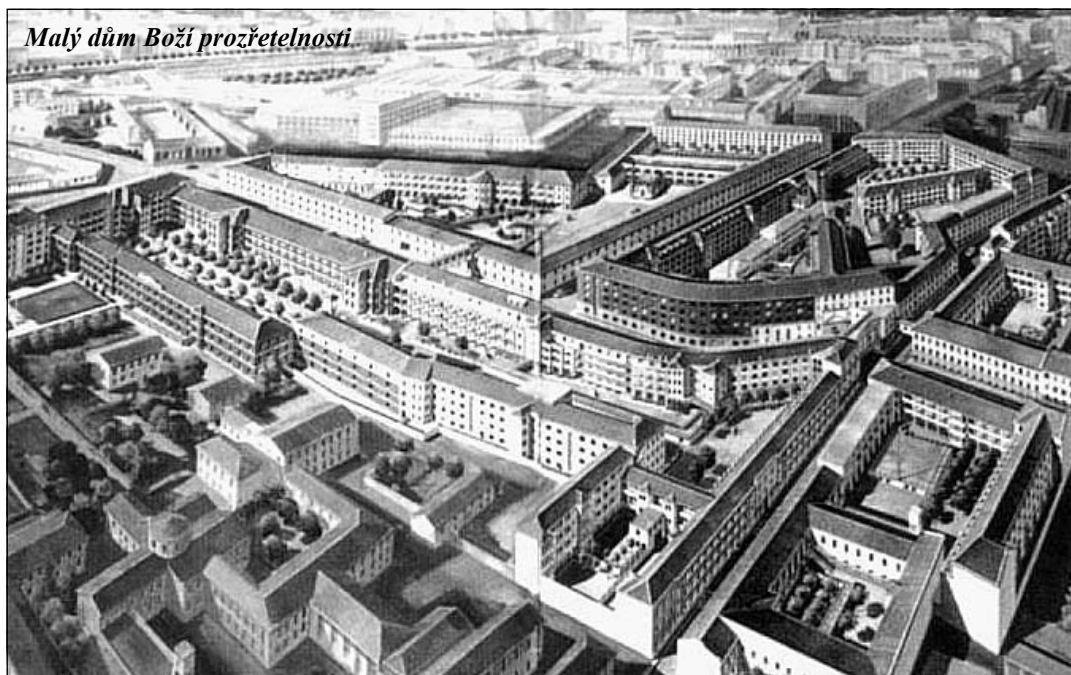
Sv. Josef B. Cottolengo

Chování tohoto muže víry a modlitby bylo prosté a nenucené. Miloval Pannu Marii a svěřoval jí všechny své starosti. Když mu jednou král Karel Albert věnoval velkou sumu peněz, Josef Benedikt ho objal a volal na celý palác: »Deo gratias, Boží Prozřetelnosti! Dobrý králi, jedněte vždy tímto způsobem. Dělá mi to velkou radost!« Je stále veselý, a i když jeho život odkázaný zcela na Boží Prozřetelnost naráží i na překážky a nepřátelství, jsou pro něho jen dobrou předzvěstí, aby rostla jeho důvěra: odtud jeho neotřesitelná radost.

Když někdy vznikl nečekaně přebytek, sloužil k zařízení dalších míst pro chudé nebo byl předán dále. »Prozřetelnost nám posílá peníze, abychom je vydávali, ne abychom je nečinně shromažďovali. Kdyby šlo o to, uschovat je, Prozřetelnost to umí mnohem lépe než my!« – »Nechceme nikdy schovávat peníze na zítřek, ještě by se mohly v kase pohádat!« – »V *Malém domě* se nikdo nemá modlit o hmotný chléb. Pán nás naučil, že přede všemi věcmi máme hledat Boží království. Všechno ostatní nám bude přidáno...«

Modlitba je důležitější než všechno ostatní

Před sto lety začalo všechno čtyřmi lůžky. Dnes je jich spolu s provinciálním domem 15 000. *Malý dům* spotřebuje každý den

Malý dům Boží prozřetelnosti

Svatý farář Arský 30

»Náhle se opět zvetil, jeho tvář zazářila, vrásky jeho tváře ožily a jeho kůže se změnila. Byla hebká jako pleť dítěte. Z jeho očí vyzařovalo plamenné světlo, jako by se nemohly dočkat okamžiku, kdy spatří nebeské světlo.

Tak jsem u faráře Arského zažila, ať už na veřejnosti nebo v soukromí, jak ztělesňoval vtělené Slovo v plné jeho bolesti i slávě, tu v kalvarských mukách, tu ve slávě Táboru...«

Léto 1859 bylo obzvláště parné a lidé je těžce snášeli. Nad krajinou kolem Arsu ležel tíživý vzduch. Ale poutníci toho nedbali a vydávali se na cestu, protože se obávali, že jim smrt brzy vyrvе faráře Vianneye. Jejich počet stále rostl.

Síly faráře Vianneye se skutečně stále více ztrácely. Jeho hlas zeslábl, že mu bylo někdy těžko rozumět, když pořádal každodenní výuku náboženství... Jednoho dne řekl důvěrně Kateřině Lassagnové: »Když kněz zemře na námahu práce, kterou vzal na sebe kvůli

► 500 kg soli, jeho prádelna má rozlohu 1 hektaru, kuchyně jsou tak velké jako dvě obří nádraží. *Malý dům* nevlastní žádné zajištěné prostředky ani kapitál ani úroky z pronájmů, žádné trvalé příjmy, žádné subvence. Nemá žádný rozpočet. Žije z ruky do úst z velkých anebo malých almužen. 15 000 nemocných tu žije spolu se sestrami, které o ně pečují prostě z ruky Boží Prozřetelnosti. Protože tito chovanci jsou ošetřováni bezplatně, stejně jsou bezplatná vyšetření na odborných stanovištích, bezplatná je domácí péče, bezplatné jsou léky a vydržování. Pro přijetí do *Malého domu* existuje jen jedna podmínka: žadatel nesmí mít prostředky, za které by se mohl nechat ošetřit jinde.

Podle EWIG 9–10/99

X/2000 Překlad -lš-

duším, pak na tom není tak špatně!«

»Při tom měl tak spokojený výraz, že bylo cítit, jak po tom touží,« dodala Kateřina.

Ty tam byly časy, kdy chtěl být poustevníkem, nyní chtěl zemřít smrtí mučedníka.

A skutečně nadešel den, kdy byl tak sužován kašlem, zmožen horečkou a námahou s kajícími, že už to nemohl snést, musel vyjít z kostela, aby si deset minut vydechl na dvorku. Kateřina Lassagnová o tom píše: »Večer se vrátil na faru s bratrem Jeronýmem. Šla jsem dovnitř, abych se podívala, zda nebude chtít něco k jídlu. Slunce už zapadlo a on byl velmi unavený...«

Odešli jsme a nechali jej samotného, ale udělali jsme to jen s těžkým srdcem. Kolem jedné hodiny zaklepal. Když jsem se zeptala, jak se mu vede, odpověděl: „Přišel můj konec. Musíte zavolat faráře z Jassans.“ To byl jeho zповědník.

Krátce nato řekl bratru Jeronýmovi: „Je to můj konec.“

Ráno přišel farář z Jassans i s lékařem. Ten prohlásil: „Jestliže horečka ustoupí, je ještě naděje. Ale jestli nepovolí, ztratíme jej!“

Ale horečka neklesla. Jeho slova byla jenom dech. Poradili mu, aby přijal svátosti umírajících. Ihned o ně požádal.«

Při svém posledním svatém přijímání plakal radostí. Kateřina Lassagnová píše: »Jeho víra v našeho Pána a Spasitele byla opravdu živá. Již před tím než byla přinesena Nejsvětější svátost do jeho pokoje, byl hluboce dojat a slzy mu tekly po tvářích. Bratr Jeroným se ho zeptal, proč pláče, a on odpověděl: „Ó, když pomyslím, že budu svého milého Pána přijímat naposledy...“

Co jej však ještě více dojímalo, byla myšlenka na Boží dobrotu: „Jak dobrý je Pán

Bůh,“ šeptal, „když už nemůžeme k němu, on přijde k nám.“«

Z kostelní věže se ozval zvon, aby svolal lidi do kostela. Zpovědník, doprovázený dvaceti kněžími, kteří se seběhli z okolí, přinášel světcí naposled Tělo Páně. Hluboké dojetí spočívalo na všech, když bylo nemocnému podáváno svaté přijímání a byl pomazán svatými oleji.

Když se biskup v Belley dověděl, že farář Arský umírá, ihned se vydal na cestu, aby jej naposledy spatřil.

Farář Vianney krásnými slovy poděkoval biskupovi za všechno, co mu prokázal. Pak odešel biskup do kostela a vyzval věřící, aby se modlili za umírajícího.

Zdalo se, že Jan Maria Vianney je ustavičně ponořen v Bohu. Misionáři, kteří bydleli v Arsu, stále u něho bděli. 3. srpna kolem 22. hodiny mysleli, že nadchází poslední chvíle a abbé Toccanier mu udělil plnomocné odpustky in articulo mortis.

Smrtný zápas opravdu začal. O půlnoci podal abbé Monin umírajícímu kříž k políbení a začal zvolna odříkávat modlitby za umírajícího. Právě když došel ke slovům: »Kéž svatí andělé mu vyjdou vstříc a odvedou jej do nebeského Jeruzaléma«, zesnul věrný dělník Kristův bez smrtelného zápasu tichounce a v pokoji v Pánu.

(Dokončení)

Poslech Proglasu v Praze

K tomuto tématu se 27. ledna sešli v Praze zájemci o poslech Proglasu s personálem pražského studia Kristián, ale hlavně s technickými odborníky. Ing. Chrástěcký doplnil svůj podrobný výklad nákrasy, ukázkami fungujících přijímačů i typů antén apod. Následovala beseda nad dotazy z pléna.

Program nezávislé nekomerční křesťanské stanice Radio Proglas je od loňska vysílán z Ještědu (97,90 MHz), ale přijem v Praze je místy obtížný: signál je v nižších polohách slabý a rušený bližšími vysílači (Kiss ze Strahova – 98,10 MHz, občas Classic z Votic – 97,7 MHz).

Dobry poslech umožňuje: 1. satelit, 2. internet (obojí je nákladné), ale i 3. kabelový rozvod (107,50 MHz na Kabelu Plus nebo TES, 106 MHz na Datte-lu), je-li v domě zaveden.

Jinak zbývají tyto možnosti: 4. Tam, kde je signál dost silný, stačí tranzistoráček do 2 000 Kč s prutovou anténou; často je však nutno chodit po bytě a hledat místo nejlepšího příjmu. (Vyplatí se nepodceňovat, zvláště v panelové zástavbě, odraz vln z různých vysílačů.

O nejzřetelnějším poslechu rozhoduje i přemístění o pouhé decimetry.)

5. Při slabém signálu stačí levná úprava přijímače (speciální mezifrekvenční filtr) nebo vnější anténa (za cca 500 Kč). 6. U signálu mizivého není touto cestou pomoci.

Přijímač je vždy vhodný s digitálním laděním (ne tedy stupnice s ručkou, ale čísla na displeji); ruší-li Kiss, je vhodnější frekvence 97,85 MHz.

Nemáte-li štěstí podle bodu 1.–4., potřebujete odbornou pomoc, např. posouzení signálu ve svém bytě. Studio a jeho dobrovolní spolupracovníci se vynasnaží vám pomoci: volejte pražské tel. číslo 201 81 319.

Ti, kdo zbožně horují pro církev zcela chudou, by ji dnes vlastně v mnoha oblastech vyřadili ze soutěže. Radiu Proglas se daří vzácný způsob úniku před diktátem trhu a reklam v médiích: žije z darů (drobných a pravidelných). Tak chce sloužit věřícím i hledajícím. Každý, kdo slyší Proglas, se může stát členem jeho přátel a zapojit se do společenství, jež Proglas podporuje.

Nejvýznamnější místa jubilejního putování (2)

»A poslouchal je...«

Rodinný život Dítěte Ježíše s Marií a Josefem v Nazaretě je krásou, která přitahuje zalíbení nebeského Otce: »Toto je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení. Toho poslouchejte!« (Mt 17,5). Zalíbení Otce se obrací i ke všem těm, kteří následují Marii a Josefa, přijímají Ježíše a naslouchají mu. Co lepšího si můžeme přát v Jubilejním roce? Nazaret je jedním z míst, kam směřují kroky velkého poutníka Jana Pavla II.

To nejkrásnější v Nazaretě a vůbec v Galileji musíme hledat pod kopulí baziliky Zvěstování: je to domek, kde se v lůně Panny Marie počalo věčné Slovo a tak začalo svůj pozemský život.

Krása této tak mimořádné události ozářila očím Boha, andělů i lidí jinou krásu: domácí život dívky, která přišla na tento svět neposkvrněná, ve které si Bůh připravil nevěstu pro svého svatého Ducha a Matku pro svého Syna. Tato krása pak pokračuje třicet let ve skrytém rodinném životě ve společenství Božího Syna Ježíše.

Josef

Mužem, který rozjímal o této krásě, mužem biblicky »spravedlivým«, je sv. Josef, další spolupracovník Boží moudrosti a dobroty. Jako Marii Bůh připravil, aby byla důstojnou snoubenkou Ducha svatého a Matkou Boží, tak připravil sv. Josefa, aby byl důstojným snoubencem Marie, neposkvrněné Pan-

Studnice s okovem

ny, a pěstounem Ježíše. *Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů* (Mt 1,20–21).

Nedaleko od místa zvěstování stál domek Josefův, který se stal domovem pro Marii, když

Kostel sv. Josefa, schodiště do krypty

Josef podle pokynu Hospodino-va anděla *vzal k sobě svou manželku* (Mt 1,24). Domek se stal také příbytkem Ježíše, když se Josef podle pokynu anděla vrátil s dítětem a matkou z Egypta, kam se utekl, aby dítě zachránil, a nyní se usadil *v městečku zvaném Nazaret* (Mt 2,20–23).

V tomto nazaretském domku žil Ježíš třicet let. Třicet let domácího života Božího Syna! Tím, že jej prožíval, tím jej zbožštil. Ale zbožšťuje jej také pohled, s jakým Otec shlíží na své nejdražší poklady, svěřené sv. Josefovi.

V nazaretském domku Ježíš žil, poslouchal své rodiče a rostl moudrostí, věkem a milostí před Bohem i před lidmi (Lk 2,51–52).

Místo Josefova domku nemohlo být zapomenuto. Josefo-

Sousoší v průčelí kostela sv. Josefa

zornosti jako jiné děti. Ale přijímá ji s úctou a splácí vděčností a úsměvem.

Jednou z každodenních potřeb je zajištění dřeva pro domácí krb a pec, kde se peče chléb. Také opatřování vody je důležitou záležitostí. Jediný zdroj pitné vody v místě je vzdálen 300 m. Maria chodí pro vodu doprovázena Ježíšem, ona se džbánem na hlavě a on v ruce.

Josef plní úkol, který mu svěřil Pán. Maria a Ježíš, Boží po-

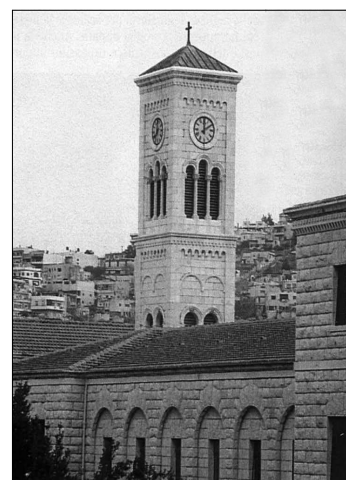
vi příbuzní je uchovávali v živé tradici. Již od prvních dob je židovsko-křesťanská obec proměnila v prostředí kultu. Byzantinci zde zbudovali tzv. »chrám vyživování«, který později přestavěli křižáci. Muslimská okupace smazala tyto stopy a proměnila místo na lidská obydlí. Teprve v r. 1600 otcové františkáni toto místo vykoupili od Arabů a zbudovali zde nejprve kapli a pak v r. 1914 současný kostel sv. Josefa na základech křižáckého kostela.

Vykopávky vyzvedly na světlo četné prostory a obydlí sídla, ve kterém se rozvíjel život Svaté Rodiny.

Těžko si dnes umíme představit chudobu, prostotu a radost, v jaké žila tato rodina. Svatý a sladký příbytek, kam Ježíš ukryl svou slávu. Josef zde učil Syna Nejvyššího prostému řemeslu. Po jejich boku Maria, která naplňuje tento dům svou tichou radostí.

Život tří osob Svaté Rodiny není statický. Matka obstarává domácnost jako všechny ženy ve vesnici. Ale dělá to s láskou, úctou a odevzdaností! Dítě roste a vyžaduje tolik mateřské po-

Pohled do studnice

Kostel sv. Josefa

klady, jsou i jeho pokladem. Pro ně vynakládá svůj čas, svou námahu, svůj talent a svou energii. Ježíš se postupně učí ovládat pracovní nástroje. Stává se Josefovi vydatným pomocníkem. Pro obyvatele v místě je netušenou ctí, že mohou používat předměty zhotovené Josefem a Ježíšem.

Ke krásným chvílím v této rodině patří ty, kdy společně chválí Boha, vzdávají mu díky a prosí jej slovy a zpěvem žalmů. O sobotách navštěvují synagogu. Synagoga z dob Ježíšových již neexistuje, ale na jejím místě byla vztyčena nová. Zde se Ježíš učil číst a vyslovovat Boží slovo. Zde po dosažení třiceti let prožil obřad *bar mitzvá*, kterým dostal právo vstoupit do společnosti dospělých a plnit všechny náboženské příkazy.

Můj příběh se svatým Josefem

Svůj příběh se svatým Josefem musím povědět od začátku. Jako mnoho jiných dětí jsem vyrostl bez otce. Můj otec odešel do zahraničí, nejdříve do Jižní Ameriky a pak, po krátkém pobytu u mé matky, do Severní Ameriky. Tak jsem byl stále sám s matkou a se svou milovanou babičkou.

Žít bez otce bylo snadné, dokud jsem byl malé dítě, ale v době dospívání to bylo pro mě těžké. Kdo mi pomůže s matematikou a fyzikou, které jiní hra-
vě zvládají? Domácího učitele si moje matka nemohla dovolit.

A tak se moje mysl brzy začala zabývat správným životem celé rodiny, ve které je tatínek, maminka a dítě, a začal jsem po ní toužit. Samozřejmě ne po tatínkovi, který je velkým odborníkem, ale který je starostlivý, laskavý a stále přítomný. Stalo se to pro mě fixní představou, jistě přiměřenou mému věku. Myslím, že mnoha dětem se dnes vede podobně.

Tak začalo moje hledání tatínka. Díky Bohu pocházím z věřící rodiny a bylo pro mě vždy milé myslet v kostele na nebeského Otce, který se o všechny stará a všechny miluje. Ale já jsem hledal něco hmatatelného.

Moje babička byla velmi zbožná a stále se modlila růženec. Vyprávěla mi příběhy o sv. Josefovi, o sv. Judovi Tadeášovi, o sv. Antonínu Paduánském, k němuž chovala velkou úctu, protože se narodila právě na jeho svátek. Ale zpět ke sv. Josefovi. Věděl jsem, že každý prvorozený v rodině mé matky dostal při křtu jméno Josef. Byl to takový zvyk po celá staletí a byli to velmi hodní lidé, kteří pocházeli ze Šumavy. Josef byl tedy vždy první v rodině. To byl pro mě nový poznatek, protože jako dítě jsem měl jiné starosti než zkoumat své předky.

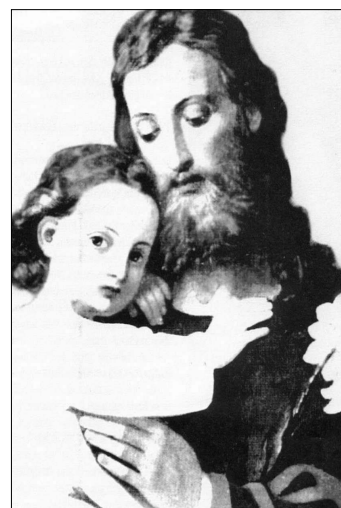
Ale nebeský Otec má vždy velmi mnoho času, když něco připravuje. Tak jsem odhalil ve

sv. Josefovi náhle a bez svého přičinění svůj vzor, svého tatínka, a začal jsem ho záhy velmi vnitřně milovat.

On chránil a živil na této zemi Ježíše, Božího Syna. Byl Božím zástupcem na zemi a byl nazýván spravedlivý. Nebyl to žádný úzkostlivý starý muž, nýbrž byl odvážný, rozhodný a ve všem poslouchal vůli našeho nebeského Otce. Tento svatě žijící muž naslouchal andělům a ihned vždy vyplnil, co mu řekli. Tohoto člověka jsem si vybral za otce.

Jednoduše jsem jej adoptoval. Proč bych to neudělal? Dítě, které hledá tatínka, si vybírá toho nejlepšího, jakého našlo.

To, co jsem s ním všechno prožil jako s tatínkem ze všech nejlepším, zde nemohu vyprávět. Bylo by to příliš dlouhé. Ale jedno musím říct: Kdo se svěří sv. Josefovi a opravdu ho miluje, následuje tento příklad otcovské Boží lásky, ten může být

tak jako já šťastný, že konečně našel někoho, kdo ho nikdy ne nechá na holičkách.

Sv. Josef vždy přijímá. Zná východisko z každé situace, vždy zná řešení a vysvětlení. Kdo se mu svěří jako nebeskému otci, prosí ho o pomoc, nikdy ne zbloudí a nikdy nezahyne. Svatý Josef nad tebou bdí a prosí za tebe Boha. On je ochráncem lidí, kteří zde na zemi hledají Boha. Bůh mu nemůže odepřít žádnou prosbu, která směřuje k blahu lidí.

Bůh si ho vyvolil za pěstouna svého Syna. Jemu říkal Ježíš: »Abba, tatínku.« U něho se učil Ježíš tomuto slovu, tak to stojí v Písmu: poslouchal Marii a Josefa. Pro každého, kdo se ocitá ve vnitřní nouzi, je důvěra k sv. Josefovi, který žije v nebeské slávě, účinným prostředkem ke štěstí. On učí opravdové niternosti. On je učitelem, jak se odevzdat nebeskému Otci, který nás všechny miluje.

Josef nám říká ve starostech a potřebách správná slova a těší nás takovým způsobem jako nikdo jiný. Tento »spravedlivý«, jak jej nazývá Písmo, je vždy přítomen, je »mužem pro každou nouzi«. Pomáhá vždy a v pravý čas. I v situacích, které se zdají zcela bezvýchodné.

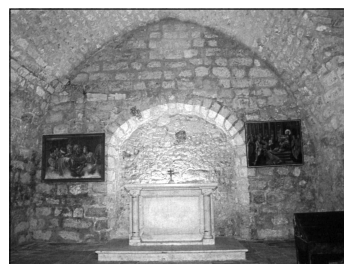
E. P.

Vision 2000 5/99

Překlad -lš-

V této synagoze začal svůj veřejný život. Zde oznámil: *Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst..., abych vyhlásil milostivé léto Páně* (Lk 4,18–19).

Josefův dům, panenský pramen a synagoga jsou dalšími perlami, které zdobí Nazaret. Nazaret je místem, kam by se měl upírat zrak každé křesťanské rodiny. Pavel VI., zatím jediný papež, který putoval do Svaté země, právě z Nazareta poslal všem křesťanům naléhavou výzvu:

Nazaretská synagoga dnes

»Nazaret je školou k pochopení Ježíšova života, je školou evangelia. Zde se učíme pozorovat, naslouchat a rozjímat, pronikat k tak hlubokému a ta-

Kostel sv. archanděla Gabriela, Maria na cestě pro vodu

jennému smyslu nejprostšího, nejpokornějšího a nejkrásnějšího zjevení. Zde se učíme metodě, jak proniknout ke Kristově inteligenci. Zde můžeme pochopit, jak nezbytné je pozorovat

Kostel sv. Josefa, křestní prostor

tento obraz a to, jak k nám promlouvá: místo, dobu, obyčej, řeč, nábožnost, které Ježíš využívá, aby se zjevil světu. Všechno tu hovoří, všechno má svůj smysl...

Ó, jak bychom si přáli vrátit se do dětských let a vstoupit s oddaností do této pokorné, vznešené školy nazaretské! Jak bychom si chtěli zopakovat po Mariině boku svůj vstup do pravého poznání života a nejvyšší moudrosti božské pravdy!«

Girolamo Salvatico

Podle Il Messaggero 1/2000

Překlad -ar-

Neocenitelný čas pro výchovu

Výchova je činnost, která je více než kterákoli jiná náročná na čas. Výchova vyžaduje, abychom jí obětovali to nejcennější: vlastní čas. Kolikrát slyšíme od rodičů: »—kdybych tak měl více času—, chtěl bych trávit více času s dětmi, ale jsem příliš zaměstnaný, musím těžce pracovat, abych rodinu uživil—«

Zdůvodnění hledáme nejrůznějšími způsoby: ještě dovybavit byt, už jenom koupit auto,

jak« vychová samo). Bohužel v dnešní době děti často říkají: »Rodiče mi dají všechno kromě sebe.« Svůj čas můžeme investovat různě, ale nejlepší investice času je naše vlastní dítě. To je náš největší kapitál, protože můžeme být šťastni, když je ztratíme? Vazba mezi rodiči a dětmi závisí do značné míry na množství společně stráveného času. Výchova – to jsou bezmála dvě desítky let strávených společně.

ještě dosáhnout potřebný titul, už jenom založit firmu, ještě to a ještě ono. Rozšiřujeme své svědomí, protože máme zato, že všechno, co děláme, děláme pro dobro svých dětí. Budoucí dobro! Přitom si ale neuvědomujeme, že o tom, co je pro naše děti nejdůležitější, se rozhoduje již dnes, právě teď! Jak je to v jednom vtipu:

»Tatínku, pojď si se mnou hrát!«
 »Nemůžu!«
 »Proč?«
 »Protože pracuji!«
 »A proč pracuješ?«
 »Abych ti koupil chlebiček.«
 »Ale já nemám hlad. Já si chci s tebou hrát!«

Vtip je v tom, že stále podléháme iluzi, že všude kolem je mnoho důležitějších záležitostí. Zdá se nám, že dítě může počkat (je přece stále po ruce). Klameme sami sebe, že jednou budeme mít více času a pak si dáme záležet, abychom dítě »nějak« vychovali (nebo se mezitím »ně-

Skutečnost dosvědčuje, že mnoho rodičů pod záminkou práce a závazků se vyhýbá vlastním dětem. Kolik je kolem nás osamocených dětí, i když jsou uprostřed svých »blízkých-cizích« rodičů, a to proto, že jsou pro děti nedosažitelní, protože jim chybí čas? Nedostupnost plodí odcizení, děti nedosažitelných rodičů se také časem stanou nedostupné a cizí. Abychom dobře využili čas pro výchovu, měli bychom si zodpovědět několik zásadních otázek:

Množství času stráveného s dětmi

Přezkoumejme denní rozpočet času a zamysleme se, kolik z něho věnujeme vlastním dětem (mimo »obsahu«, tzn. krmení, mytí, oblékání apod.). Kolik času s nimi strávíme ve společné zábavě, rozhovoru, práci, modlitbě – čili výchově? Čas je nejcennější dar. Kolik ho věnujeme dětem a kolik ho spolýká televizor?

Dovedeme trávit čas se svými dětmi a děláme to rádi? V dnešní době nikdo nemá čas. Chybí nám na všechno. Vymlouvat se na nedostatek času nikam nevede. Je třeba zkusit ho racionálněji využívat. K tomu je dobré provést rozbor rozdělení každodenního času. Možná se ukáže, že ne všechny každodenní činnosti jsou nezbytné. Poddávat se »tyranii povinností« je jedním z příznaků neurotismu. Otroctví malých nebo velkých »musů« někdy zakrývá mnohem důležitější záležitosti. Zdá se nám, že udělat něco konkrétního je významnější a důležitější než věnovat tento čas svému dítěti. Omezení ne nezbytných úkonů, lepší organizace dne (např. zaangażování dětí do zábavy, která je chvíli společné práce). Existuje hierarchie záležitostí důležitých, méně důležitých a zbytečných.

Jakost času věnovaného dětem

Je třeba se zamyslet na jakost času věnovaného dětem. Jakékoliv odbývání dětí nestačí. Dítě vždy vycítí, když je něco pro nás důležitější než ono samo. Když dáváme svůj čas, ať to nejsou jen »odpadky«, chvíle věnované, aby byl svatý klid, ale vynasnažme se, abychom ten čas naplnili svou osobou. Společně trávení času, to není jen »být vedle«, pouhá přítomnost. Je třeba si vyšetřit zvláštní čas pro děti při jídle, při modlitbě, před usnutím. Společný čas podporuje vytváření blízkosti a prohlubování vztahu. Když analyzujeme čas věnovaný výchově, musíme pamatovat,

že pro děti je důležitější každodennost, ne jen příležitostné svátky »pozornosti pro děti«. Někdy stačí docela málo, abychom ukojili »chuť« dítěte na tátu či mámu. Problém času pro výchovu dětí vyžaduje zaměřit se na čas přítomnosti, nikoliv na budoucí život. Vyžaduje soustředění na přítomnou chvíli, zvolnění životního tempa, abychom se do dítěte mohli zaposlouchat, abychom pochopili jeho tužby a potřeby. Když s ním jednáme vážně, bude klidnější, spokojenější, než když je odbudeme. Děti, které jsou stále odkazovány na »potom«, mají menší pocit vlastní hodnoty a slábne u nich víra v sebe (může se v nich rodit podezření, že si své rodiče nezaslouží).

Jedním z největších nepřátel rodinného života je televizor. Výzkumy prováděné např. v Polsku prokázaly, že dospělý člověk tráví průměrně před obrazovkou 4,5 hodiny, v neděli ještě o hodinu více. Nadměrné sledování televize vytváří formu psychické závislosti, které se věnuje stále více času. V mnoha rodinách plní televizor funkci elektronické »chůvy«, která zastupuje rodiče. Stojí za to vyzkoušet si, jak ozdravující je pro rodinu prožít celý den bez televize.

Vážme si ceny nenávratně plynoucího času. Zkusme se nadchnout krásou rozvoje našeho dítěte. Každé dítě je jen jednou dítětem. Mnoho rodičů, kteří mají již dospělé děti, si vycítá, že jim věnovali málo času a »zaspali« kouzelný čas jejich dětství. Co neuděláme dnes, neuděláme již nikdy.

*Podle Rodzina Radia
Maryja 11/99*

Ozvučování kostelů, přednáškových sálů a poslucháren pomocí moderní techniky. Výrazné zlepšení srozumitelnosti. Zvýšená odolnost proti akustické zpětné vazbě. Automatická regulace mikrofonů. Speciální mikrofonní stojany a reprosoustavy. Bezdrátové mikrofony ruční i klopové. Ploché mikrofony na obětní stůl. Přenosné ozvučení na síť i baterie. Ozvučení elektronických varhan. Sluchátka a indukční smyčky pro nedoslýchavé. Dlouholeté zkušenosti. Mnoho instalací v ČR i v zahraničí. Kvalita a spolehlivost. Příznivé ceny. Záruka 3 roky. Nabídka a poradenství zdarma. Oficiální zastoupení firmy Ozvučovací technika pro moravské diecéze: Elektroacoustic – V. Bolcek, Tylovice 1978, 756 61 Rožnov p. R., tel./fax 0651/65 43 47.

Mše s biskupy, audience u Sv. Otce, svaté brány
NÁRODNÍ POUŤ
 termín: 31. 3.–2. 4. **ŘÍM**
 CK Christophorus Opletalova 10
 772 00 Olomouc
 CENA: 2890 Kč tel: 068/523 39 36
 Trasa A: Ostrava, Olomouc, Brno; trasa B: Olomouc, Uh. Hradiště, Hodonín, Břeclav

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně: Ve středu 22. 3. 2000 v 18.30 hod. bude v klášterním dormitáři přednáška s následnou besedou na téma: „Věda, víra a vesmír“. Přednášet bude RNDr. Jiří Grygar, CSc. Od neděle 26. 3. 2000 budou začínat všechny večerní mše svaté v 18.30 hod. Příležitost ke svátosti smíření je denně hodinu před večerní mší svatou.

Pátek 24. 3. 2000 v 16.00 hod. – Kyjov, římskokatolický kostel – Mistr Jan Hus – přednáška s besedou s P. ThLic. PhDr. Františkem J. Holečkem OM z Vranova u Brna. Závěry činnosti husovské komise, sympozium o M. Janu Husovi v Římě, výsledky nejnovějšího historického bádání.

INTERNETOVÁ ADRESA SVĚTLA
<http://www.ova.inecnet.cz/svetlo>
 e-mail: svetlo@ova.inecnet.cz

KLÁŠTERNÍ KOSTEL NANEBEVZETÍ PANNY MARIE V UHERSKÉM BRODĚ – PROGRAM POUTNÍ SEZÓNY NA ROK 2000

Zahájení poutní sezóny – regionální jubilejní pouť – neděle 7. května – odpustková pouť na první květnovou neděli, mše sv.: 8.45 (pontifikální) a 18.30 hod.
 Slavnost seslání Ducha svatého – „Noc bdění“ – sobota 10. června – začátek celonočního programu ve 21.00 hod., neděle 11. června – mše sv.: 4.00, 8.45 a 18.30 hod.
 Srpnové slavnosti – úterý 8. srpna – slavnost sv. Dominika, zakladatele řádu, mše sv.: 7.00 a 16.00 hod.
 Neděle 13. srpna – hlavní pouť ke cti Panny Marie Nanebevzaté, mše sv.: 8.45 (slavná) a 18.30 hod.
 Úterý 15. srpna – slavnost Nanebevzetí Panny Marie – patrocinium kostela, mše sv.: 7.00 a 16.00 hod.
 Sobota 19. srpna – pouť řeckokatolíků, mše sv.: 7.00 a 10.30 hod. – východní liturgii předsedá vладыka biskup Ivan Ljavinec.
 Pondělí 28. srpna – slavnost Posvěcení kostela, mše sv.: 7.00 a 16.00 hod.
 Pouť sv. Justiny – ochránkyně a patronky města Uherského Brodu – neděle 24. září – mše sv.: 8.45 (za účasti představitelů města) a 18.30 hod.
 Růžencová pouť – tradiční hlavní pouť

roku a současně diecézní jubilejní pouť – sobota 30. září – mše sv.: 7.00 hod., 19.00 hod. (pontifikální, zahájená světelným průvodem z farního kostela od 18.30 hod.), 22.00 hod. (pro mládež).
 Neděle 1. října – mše sv.: 6.00, 7.30, 9.00 (slovenská), 10.30 (pontifikální), 15.00 (semi-nární), 18.30 hod.
 Ukončení poutní sezóny – neděle 22. října – mše sv.: 8.45 (pontifikální), večer v 18.30 hod.
 Kostel je otevřený denně od 6.00 do 17.00 hod. (v neděli od 7.30 do konce večerní mše sv.).
 Zpovědní služba – pravidelně půl hodiny přede mší sv., ve čtvrtek od 9.00 do 11.00 hod. a v pátek od 17.00 do 16.00 hod.
 Adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí – na první pátek v měsíci od 7.45 do 16.00 hod. a každý čtvrtek od 7.45 do 9.00 hod.
 Rozjímavý růženec – na první sobotu v měsíci od 15.00 hod., poté Loretánské litanie a v 16.00 hod. mše sv. na úmysl Sv. otce.
 Po celý rok 2000 je možné v našem poutním kostele získat odpustky Velkého jubilea.

Liturgická čtení

Neděle 19. 3. – 2. neděle postní

1. čt.: Gn 22,1–2.9a.10–13.15–18
 Ž 116(115),10+15.16–17.18–19
 2. čt.: Řím 8,31b–34
 Ev.: Mk 9,2–10

Odp.: 9

Pondělí 20. 3. – slavnost sv. Josefa

1. čt.: 2 Sam 7,4–5a.12–14a.16
 Ž 89(88),2–3.4–5.27+29
 2. čt.: Řím 4,13.16–18.22
 Ev.: Mt 1,16.18–21.24a nebo Lk 2,41–51a

Odp.: 37

Úterý 21. 3. – ferie

1. čt.: Iz 1,10.16–20
 Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23
 Ev.: Mt 23,1–12

Odp.: 23b

Středa 22. 3. – ferie

1. čt.: Jer 18,18–20
 Ž 31(30),5–6.14.15–16
 Ev.: Mt 20,17–28

Odp.: 17b

Čtvrtek 23. 3. – připomínka sv. Turibia z Mongroveja

1. čt.: Jer 17,5–10
 Ž 1,1–2.3.4+6
 Ev.: Lk 16,19–31

Odp.: Ž 40(39),5a

Pátek 24. 3. – ferie

1. čt.: Gn 37,3–4.12–13a.17b–28
 Ž 105(104),16–17.18–19.20–21
 Ev.: Mt 21,33–43.45–46

Odp.: 5a

Sobota 25. 3. – slavnost Zvěstování Páně

1. čt.: Iz 7,10–14
 Ž 40(39),7–8a.8b–9.10.11
 2. čt.: Žid 10,4–10
 Ev.: Lk 1,26–38

Odp.: srv. 8a+9b

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	19.3.	20.3.	21.3.	22.3.	23.3.	24.3.	25.3.
Antifona	270	1324	270	270	270	270	1335
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	270	1325	272	271	272	271	1335
Antifony	313	1325	950	965	981	998	1336
Žalmy	921	813	950	965	981	998	813
Kr. čtení a zpěv	313	1326	321	324	327	331	1337
Antifona k Zach. kantiku	313	1326	321	324	328	331	1337
Prosby	314	1326	321	325	328	331	1337
Záv. modlitba	314	1327	322	325	328	332	1338

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	1327	273	273	273	273	1338
Žalmy	926	1265	955	971	987	1004	1265
Krátké čtení	314	1327	322	325	329	332	1338
Záv. modlitba	314	1327	322	325	328	332	1338

Nešpory:

SO

Hymnus	268	268	1322	269	268	269	1331	268
Antifony	311	316	1328	960	976	992	1332	336
Žalmy	916	930	1761	960	976	992	1332	1025
Kr. čtení a zpěv	311	316	1329	323	326	330	1334	336
Ant. ke kant. P. M.	312	316	1329	323	327	330	1334	337
Prosby	312	316	1329	323	327	330	1335	337
Záv. modlitba	314	314	1327	322	325	328	1338	339
Kompletář	1238	1242	1242	1250	1254	1257	1238	1238

MCM s. r. o.
nabízí pro postní dobu...

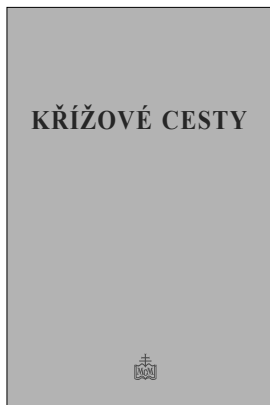
Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

KŘÍŽOVÉ CESTY

(Sestavil Ing. Karel Houdek)

Soubor 67 rozjímání nad utrpením křížové cesty našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Vychází s církevním schválením.

Plát. vaz., A5, 400 stran, 198 Kč

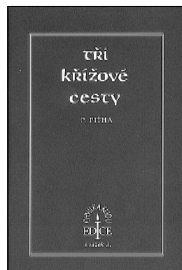

P. Piřha:

TŘI KŘÍŽOVÉ CESTY

V této knižce nalezneme tři křížové cesty. Velkou, kterou je možno rozvrhnout na celý půst a uvažovat při ní o jednotlivých zastaveních samostatně. Kratší, kterou je možno rychle projít. Konečně úplně kratičkou, která i v nejspěchanějším dnu připomene všechno, na co bychom neměli zapomenout. Vychází v edici Chvilka klidu.

Vydalo nakladatelství COMDES, brož., A6, 64 stran, 20 Kč

OMLUVA REDAKCE

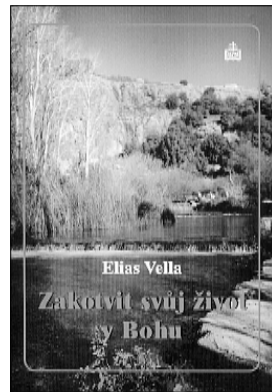
Ve Světle č. 8 ze dne 20. února 2000 byla uveřejněna anotace na knihu Eliase Vella „Zakotvit svůj život v Bohu (Rekolekce)“. Překladatelka uvedeného díla PhDr. Věra Vodičková se v plném rozsahu distancuje od původního znění anotace a žádá o uveřejnění této její pozměněné verze:

Elias Vella:

ZAKOTVIT SVŮJ ŽIVOT V BOHU (REKOLEKCE)

Knižní vydání překladu rekolekcí, jež P. Elias Vella OFMConv. konal v České republice v roce 1998.

Autor, velký pedagog, zde vytváří na zdravém duchovním základě ucelený systém přednášek, meditací a homilií s cílem vstoupit do společenství s Bohem. Vede čtenáře k uvědomění si své lidské závislosti, k akceptaci vlastní viny, učí odpoutat se od svého hříchu, odevzdat jej Ježíši. Dokládá, že Bůh respektuje naši důstojnost, že nás přijímá takové, jací jsme, že nás miluje a ctí naši svobodu do krajnosti. Část díla je věnována problému vnitřních zranění a ran, jejich uzdravování s Ježíšovou pomocí a uzdravení vědomí i nevědomí skrze Ježíše. Dílo vybízí k přechodu od starého k novému člověku, od člověka tělesného k duchovnímu.

Redakce Světla se na žádost PhDr. V. Vodičkové a MUDr. J. Vodičky omlouvá čtenářům za zveřejnění údajů, které jsou nesprávné a zavádějící.

Upozorňujeme na prodejnu v Praze, v níž můžete zakoupit také tituly vydané v Matici cyrilometodějské s. r. o. Prodejna se jmenuje PRO ECCLESIA CATHOLICA a nachází se v Ječné ulici č. 4, ob dva domy vedle prodejny Charity, Praha 2, tel. 02/29 36 89.

Pláceno převodem
706 035

Novinové výtahy

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídní a mravní. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYKIZUJE ADMINISTRACE TYPDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 004218741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.